

KAYVION LEWIS

Súť až o najlepšieho zloдея na svete začína

GAMBIT ZLODEJOV

COO
BOO

Gambit zlodejov

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.cooboo.sk
www.albatrosmedia.sk

Kayvion Lewis

Gambit zlodejov – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

 ALBATROS MEDIA

GAMBIT ZLODEJOV

KAYVION LEWIS

GAMBIT ZLODEJOV

Z angličtiny preložila Zuzana Smolinská

COO
BOO

Kayvion Lewis: Thieves' Gambit
Copyright © 2023 by Kayvion Lewis
Translation © Zuzana Smolinská, 2024
Slovak edition © Albatros Media Slovakia, s. r. o., 2024

Všetky práva sú vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie
sa nesmie kopírovať a rozmnožovať za účelom rozširovania
v akejkoľvek forme alebo akýmkoľvek spôsobom
bez písomného súhlasu vydavateľa.

ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-3465-3
ISBN e-knihy 978-80-566-3886-6 (1. zverejnenie, 2024) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-566-3887-3 (1. zverejnenie, 2024) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-566-3885-9 (1. zverejnenie, 2024) (ePDF)

Mojej najväčšej fanúšičke Keithen.

PRVÁ KAPITOLA

QUEST nesmie na tomto svete veriť nikomu. Azda len inému Questovi.

A tak keď mi Quest, konkrétne mama Questová, povie, aby som sa skrútila ako gumený pelendrek do tvaru praclíka vnútri skrinky, ktorej veľkosť by bola určite nelegálna na prepravu čo i len stredne veľkého psa, verila som, že má na to dobrý dôvod. Alebo že aspoň kradnem niečo, čo je tej obety hodné.

Ak by som bola normálna osoba, nohy by mi už dávno upadli do kómy, no zdá sa, že mamine intenzívne hodiny flexibility prinášali svoje ovocie.

Už som v tomto odľahlom kúte panského sídla trčala dobré tri hodiny a čas zabíjala skrolovaním svojho Instagramu. Boli tam samé somariny, no za posledné mesiace som sa namotala na sledovanie profilov o živote na intrákoch viac než na kórejské seriály na Netflixe.

Keď mi okolo polnoci klesla batéria pod dvadsať percent, bolo mi jasné, že s tým musím prestať. Napokon, mama ma varovala, aby som ňou zbytočne neplytvala na nepodstatné veci: ak sa mi nedoručí jej správa, mám problém. A tak som len

netrpezlivo poklopkávala po stene prstami v rukavici, až kým som si nevšimla, že mi naozaj prišla správa.

DÔLEŽITÉ: Rosalyn Questová, Pozvánka na Gambit.

Mejl? Čiže to nebola správa od mamy. Nebodaj sa mi konečne ozývajú z letného gymnastického tábora? Alebo z toho pre roztlieskavačky? Úprimne, kontaktovala som množstvo organizátorov letných škôl pre stredoškolákov: bolo to pred pár dňami uprostred noci, pretože práve vtedy som sa v našom dome zvykla cítiť najosamejšie. Myšlienka stráviť niekoľko týždňov na internáte s deckami v mojom veku mi odrazu prišla osviežujúca. Na moje správy však nikto nereagoval. Až doteraz. Už som sa začínala báť, že prekukli moje narýchlo sfaľované vysvedčenia.

Kým som si stihla mejl otvoriť, na obrazovke naskočila ďalšia správa. Tentoraz od mamy. Akoby videla, že sa práve chystám otvoriť si pozvánku a takto na diaľku ma chcela capnúť po ruke.

Je rad na tebe.

Takže môj mejl bude musieť počkať.

Opatrne som otvorila dvierka skrinky a podoprela ich spodný okraj prstami tak, aby pánty nezaškripali. Jednoduchý trik, ktorý som sa naučila skôr, než napísať vlastné meno. Rýchlo som sa rozhliadla dookola.

Chodba bola prázdna: podľa maminých informácií bývalo toto krídlo budovy väčšinou opustené. Spolu s ostatnými slúžkami trávili väčšinu času leštením váz v súkromnej galérii v inom krídle. V tejto časti domu bolo zabezpečenie nižšie.

Preplížila som sa popri spálňach s nevyužívanými posteľami s baldachýnmi a prázdnyimi konferenčnými stolíkmi. V zo-pár miestnostiach boli aj knižnice. To statické ticho by možno niekoho iného znervózňovalo, no mne neboli osamelé domy

cudzie. Ak by som sa dostatočne sústredila, pokojne by som dokázala samu seba presvedčiť, že som u nás doma na Androse.

Vďaka detailným plánom domu, ktoré som si poctivo našudovala, som sa ľahko dostala cez obývačkovú časť, kde moju pozornosť upútala dizajnová komoda, na ktorej stálo niekoľko zarámovaných fotografií. Až doteraz sa v žiadnej miestnosti nenachádzalo nič osobné.

Zobrala som do ruky fotografiu zo zadnej časti, z ktorej sa na mňa vyškierala skupinka vysokoškolákov, pózujúcich na schodisku pred budovou z červených tehál. V spodnom rohu stálo úhľadným čiernym písmom: PRVÝ ROČNÍK.

Spomienky. Vzťahy. Fotku som si ukradnúť mohla, no so spomienkami či vzťahmi to bolo komplikovanejšie. Ak chcem niečo také aj pre seba, musím sa o to pričiniť sama. Niekde mimo domu. Mimo dosahu svojej mamy.

Odzrazu sa ozval nepatrný zvuk a ja som stuhla.

Fotografiu som položila naspäť a prikrčila sa za pohovku. Opatrne som siahla po svojej zbrani. Pravdupovediac, my Ques-tovci strelné zbrane práve nepreferujeme. Mama zvykne mávať nôž a tvrdí, že stará mama disponovala kolekciou injekcií s rýchlo účinkujúcimi sedatívami, ktoré rozdávala veľkoryso a efektívne ako kuchár v päťhviezdičkovej reštaurácii koreniny.

Bolo mi pomerne jasné, že nemám žalúdok na to, aby som do niekoho vrazila čepeľ noža či hrot ihly, a tak som si musela vystačiť s meteorickým náramkom, podobným starodávnej čínskej zbrani, meteorickému kladivu. Bol dostatočne dlhý na to, aby som si ho dokázala omotať okolo zápästia a kovo-vé závažia vo veľkosti čerešne na jeho koncoch sa dali vďaka magnetu pohodlne prepojiť a vytvoriť tak prsteň na mojom prostredníku. Nespornou výhodou bolo, že sa dal prenášať cez

letiskové kontroly oveľa jednoduchšie ako čokoľvek s čepeľou, a zároveň bol v mojich rukách rovnako efektívnou, hoci možno nie natoľko fatálnou zbraňou ako nôž.

Ťapkanie po podlahe sa priblížilo.

Takže toľko k nedostatku zabezpečenia.

Už-už som sa vnútorne pripravovala na to, ako budem musieť svoju reťaz ovinúť niekomu okolo krku, no keď na gauč vyskočila tá najkrajšia mačka na svete, takmer som sa rozosmiala. Siamská s pieskovcovým odtieňom kožušiny. Presne taká, čo vyzerá, akoby si labky a ňufák práve zaborila do popola. Jej živé modré oči na mňa zažmurkali a potom zoskočila na koberec. Zapriadla a začala sa mi obtierať okolo členkov.

Náramok som si opäť omotala okolo zápästia a poškrabala ju za ušami. Mačka zamňaukala a v momente sa prevalila na chrbát. Očividne som bola pre ňu príjemným spestrením dňa. Možno aj mesiaca.

Keď som bola malá, dookola som sledovala vlogy o adopciách zvierat. Predovšetkým vtedy, keď bývala mama pracovne dlho preč. To bolo ešte predtým, než som si uvedomila, že do nášho domu nesmie vstúpiť nikto, komu v žilách nekoluje krv Questovcov. A to sa týkalo aj zvierat.

Siamské mačky sú obľúbené, pretože sú skrátka nádherné, no takisto veľmi zle znášajú samotu. Bez spoločnosti rýchlo chradnú. Čosi mi však hovorilo, že majiteľa tejto izolovanej nehnuteľnosti vôbec netrápilo, že jeho mačka trpí nedostatkom vhodnej spoločnosti.

Keď som vykročila ďalej, mačka ma nasledovala so šťastne zdvihnutým chvostíkom. Nanešťastie, mačací parták, hoci aj takýto rozkošný, do môjho plánu nijako nezapadal, a tak som

sa jej musela zbaviť. Prebehla som cez francúzske dvere, ktoré chodby oddeľovali od ďalšej, a potom ich rýchlo zavrela, aby mačka nemohla pokračovať. Bolo to srdcervúce! Tíško zamňaukala, no potom som počula, ako odchádza.

Keď som si bola istá, že je preč, opatrne som otvorila dvere pre prípad, že by to tu niekto kontroloval a mohol si všimnúť zmenu.

Opäť som si predstavila v hlave plán domu a prešla do izby s naširoko rozprestretými závesmi. Mesiace a hviezdy na kenskej nočnej oblohe poskytovali akurát dostatok svetla na to, aby som dokázala rozoznať inventár miestnosti. Udržiavaný nábytok. Vkusné obrazy na stene. Posteľ, v ktorej nikto nikdy nespál. Skrátka ďalšia miestnosť pre duchov.

Na nočnom stolíku stála jediná váza.

Porcelán z obdobia vlády cisára Čchien-lunga, približne okolo roku 1740. Odhadovaná hodnota: nepodstatná. Pretože jediná suma, na ktorej záležalo, bola tá, ktorú bol ochotný ponúknuť náš klient za to, že ju premiestnime zo zbierky jeho rivala do jeho vlastnej. Ešte pred týždňom bola táto váza vystavená v súkromnej galérii na opačnej strane domu.

No potom sa tu zamestnala moja mama.

Pre túto akciu vymyslela názov Projekt skladačka. Postupne do domu prepašovala kúsky repliky a potom ju v dome poskladala. Pre niekoho natoľko skúseného ako moja mama bola hračka vymeniť originál za repliku, no problém bol, že sa majiteľ domu právom obával lúpeže. Jeho ochranka preto každý deň pri odchode zamestnancov prehľadávala. Inými slovami, mama mohla vázu presunúť kamkoľvek v rámci domu, no nedokázala ju dostať von.

To bolo na mne.

Vytiahla som puzdro, ktoré mama nechala pod posteľou. Bolo jasné, že vypchaté vnútro vázu účinne ochráni pred otrasmi. Tip od profesionála: ak neviete, ako dostať váš tovar von bez poškodenia, radšej sa ani len nepokúšajte.

Keď som vázou pohla, vnútri niečo zahrkotalo. Naklonila som ju a z vázy vypadla šnúra diamantov. Prevrátila som očami, pretože mama mala už aj tak toľko tenkých diamantových náramkov, že ak by si ich navliekla všetky, tú žiaru by zaručene videli aj z Marsu. Ak by som sa jej spýtala, prečo to spravila tentokrát, bolo mi jasné, že by odpovedala: *A prečo nie?*

Na boku puzdra bolo uložené laserové ukazovadlo. Lúč som namierila do senzora pohybu na boku jedného z okien. Zábavný fakt o senzoroch pohybu: väčšinu z nich viete znefunkčniť jednoduchým laserom za päť dolárov z Amazonu. Pohyb totiž dokážu detegovať len vtedy, keď niečo naruší lúče, ktoré ich prepájajú. A tak sa stačilo uistiť, že tam lúč vždy bude. S ukazovadlom namiereným priamo na senzor som vykĺzla von. Darmo, jednoduché veci väčšinou fungujú najlepšie. Bolo by to ťažšie, pokiaľ by okno upevnili klincami. O *čosi* ťažšie.

O necelých šesťdesiat sekúnd som už stála na okennej rímse, úplne ako Spidergirl. Puzdro som si vtlačila medzi stehná a práve som pomaly zatvárala okno, keď tu do miestnosti vpáľilo niečo, čo sa zúfalo pokúšalo dostať ku mne.

Mačka vyskočila popri mne a dopadla priamo na trávnik. Presne tak, ako to dokážu len mačky. Vďaka bohu, že som mala laser ešte stále namierený na senzory, inak by to pre mňa nedopadlo práve ideálne.

Mačka neustále mňaukala, prosiac ma, aby som zliezla a zahrala sa s ňou. Bola poriadne vytrvalá, to som jej musela uznať.

Keď som zavrela okno, zliezla som po tehlovej stene rovno ku kamere, ktorá mierila na trávnik. Mala som desať sekúnd, kým zacieli priamo na mňa. Nebol čas na elegantné riešenia, a tak som jednoducho zo steny vytrhla väčší z dvoch káblov, ktoré ju pripájali k stene. Kamera sa zastavila uprostred pohybu. Kým ju nepríde niekto opraviť, ostane zaseknutá. Snáď dostatočne dlho po tom, ako odtiaľto vypadnem.

Zdalo sa, že si mačka ide vymňaukať svoje hlasivky.

„Fajn, veď už idem,“ oslovila som ju.

Takže teraz som tu stála a rozprávala sa s mačkou. Niežeby tu bola kamera, ktorá by to mohla zachytiť. Navyše, táto kamera zachytávala aj pred odpojením len video, nie audio: mame sa podarilo získať ich sériové čísla, a tak sme si o nich mohli vopred zistiť dostatok informácií.

Zoskočila som dole a mačka sa mi okamžite začala tmoliť okolo nôh. Ako som len mohla odolať? Chytila som ju voľnou rukou a pritúlila si ju na hrudník.

Potom som sa rýchlo presunula k záhradným traktorom, ktoré tu zoradené čakali na ráno. Neveľký úložný priestor pod sedadlom vodiča, hneď nad motorom a za vreckom s hnojivom, mal byť na niekoľko nasledujúcich hodín mojím apartmánom.

Zadávala som sa na horizont, kde sa vlny vysokej trávy savany a riečne vrby postupne spájali s oblohou plnou hviezd. Presne v takýchto chvíľach som dokázala najlepšie pochopiť, prečo sa naša rodina už po tri generácie vyžíva v tejto kočovnej profesii.

Na druhej strane, neboli to len hviezdne noci a svieži vánok.

„Vieš, že ťa nemôžem zobrať so sebou.“ Keď som mačku poštekľila nad chvostom, vydala jemný zvuk. Akoby čosi cvaklo. „Aspoň tu máš krásny výhľad, nie?“

Zamňaukala a asi mi už začínalo trocha šibať, pretože som mala pocit, akoby to bola mačacia verzia pre: „To si asi robíš žarty!“ Položila som ju na zem, odhrnula vrecká s hnojivami a vliezla dovnútra, držiac si puzdro tesne pri sebe. Pach benzínu sa miešal s vlhkým, trocha plesnivým smradom. Čo už. Mama by mi povedala, že mám myslieť na nový laptop. Zapletené vrkoče za päťsto dolárov. Dizajnérske tenisky, v ktorých ma všakvidia len ona a moja teta.

Vrecká s hnojivom som zatiahla naspäť na miesto, no mačke sa aj tak podarilo pretisnúť sa cez drobnú škáru medzi nimi. Usalašila sa mi na hrudi a ticho priadla.

„Chceš, aby som ukradla aj teba, však?“

Oblizla mi líce. V poriadku. Môže ostať. Na chvíľu. Kto vie, ako dlho by majiteľovi trvalo všimnúť si, keby zmizla.

Vtom som si všimla lúč svetla. Alebo dva lúče? Nieкто očividne hliadkoval na trávniku. Takto skoro? Spustila som nebo-daj alarm? Všimli si problém s kamerou?

Chystala som sa rozmotať si náramok, pretože sa zdalo, že smerujú priamo ku mne. Ako sa, dopekla, dokážem dostať z tohto priestoru tak rýchlo, aby som dokázala využiť moment prekvapenia.

Dokelu.

„Nala!“ Muž vydal mľaskavý zvuk a zatriasol nádobou s krmivom pre mačky. „Kde si, ty malá nezbednica?“

Dokelu, dokelu!

Pokúšala som sa Nalu vytlačiť von, no tá sa držala puzdra, priadla a, nanešťastie, aj mňaukala. Vtom som si spomenula na ďalší zábavný fakt o siamských mačkách: sú najhlučnejším mačacím plemenom.

„Počujem ju,“ ozval sa druhý mužský hlas. „Ako sa vôbec dostala von?“

Prvý hlas si nahnevane odfrkol. „Netuším. Tá blbá mačka sa stále pokúša ujsť. Asi ju strčíme do šatníka, kým sa šéf vráti.“

Z celej duše som si priała, aby Nala konečne sklapla. Prečo nezdrhla, keď mala príležitosť? Už mohla byť kdesi ďaleko. No teraz som si nemohla zobrať na svedomie, že ostane celé dni či týždne zavretá v nejakom šatníku. Ak stíchne, vezmem ju so sebou. Kašľať na to, čo chce a nechce mama.

No ona nie a nie stíchnuť.

A tí chlapi boli čoraz bližšie.

Prepáč, Nala. Zovrela som rukoväť laserového ukazovadla a vytiahla ho zo zadného vrečka. Zaskvietila som tesne nad puzdro a jej sa v momente rozšírili zreničky a svaly stuhli. Mačacie reflexy boli aktivované. Svetlá bateriek na chvíľu uhli od záhradných traktorov, a hoci som sa pri tom cítila ešte horšie, než som čakala, prešla som laserom na stenu domu. Nala vyskočila von a vyrazila priamo za červenou bodkou a rovno k svojim prenasledovateľom.

„Mám ju!“ Nala zúfalo zasyčala a ja som z úkrytu počula, ako sa bráni, no jej boj bol vopred prehratý.

Svetlá bateriek sa pomaly vzdalovali a všetko stíchlo. Počula som už len svoj vlastný dych.

Samozrejme, že ma mrzelo, čo som tej mačke vyviedla. No sama mala vedieť, že sa nedá veriť naozaj nikomu.

DRUHÁ KAPITOLA

MAMINE prvé slová po dokončení prácičky nikdy nie sú „si v poriadku, Ross?“, ale „máš to?“

Zo záhradného traktora som sa vykotúlala rovno mame k nohám. Čo tam po tom, že som takmer zomrela na prehriatie a takmer sa udusila po tom, čo sa veľká kosačka asi pred polhodinou začala reálne hýbať. Dôležitý bol výsledok. Splnený cieľ.

„Len sa pozrime na môjho miláčika! No nie si ty úžasná?“ povedala mama, otvorila puzdro a skontrolovala obsah. V pracovnom overale vyzerala úplne inak než zvyčajne. Aj keď vylovila náramok a nasadila si ho na zápästie, nepribližovala sa k svojmu typickému, dokonalému vzhľadu ostrovnej krásy.

Mama sa na chvíľu zadívala na diamanty trblietajúce sa v lúčoch ranného slnka. Musela som uznať, že jej svedčia, pretože bola vždy tým oslňujúcim typom krásnej ženy. Dlhé vlasy a vkusné umelé mihalnice. Širšie boky a tenký pás, čo rada zvýrazňovala oblečením, boli v ostrom protiklade s mojou delikátnou stavbou tela. Mala dramatický štýl, ktorý síce nesiahal

až na úroveň – kožuchy a vysokánske opätky, no bol dostatočne dramatický na to, aby vždy, keď sa niekam vyobliekala, priťahovala pohľady ľudí.

Asi preto tak zbožňovala diamanty. Čokoľvek pre to, aby ešte viac zažiarila.

Keď mi vtisla rýchly bozk na čelo, zacítila som vôňu čerstvo pokosenej trávy a benzínu. Ja som však zrejme páchla o čosi horšie.

„Úžasná po mame,“ neodpustila som si povinnú jazdu, keďže mi bolo jasné, že to odo mňa očakáva. Naskočila som na sedadlo traktora a spravila jej miesto. So spokojným úsmevom naštartovala. Tipovala som, že ju kompliment potešil možno ešte viac než úspešne zavŕšená zákazka. Zamierili sme na okraj pozemku, kde na nás už čakalo terénne auto s klimatizáciou, čo ma takmer dojalo k slzám.

Čelo som vďačne oprela o prieduch ventilácie.

„Asi by sme mohli nabudúce vyraziť niekam, kde je chladnejšie,“ skonštatovala mama, hľadiac na moje nadšenie zo studeného vzduchu, ktorý sa na nás cez ventiláciu valil. „Čo tak juh Argentíny? Alebo Alpy? Hm?“

„Ale veď sme práve dokončili jednu vec! A to ani nehovorím o Boschertovcoch.“ Počula som totiž, že z našich posledných zákaziek v Dánsku a Taliansku neboli práve nadšení. Predsa len šlo o výpad na ich pozície na trhu s kradnutými komoditami pre náročných klientov v Európe. Impérium dynastií zlodejov mohol viesť len jeden líder. Aspoň v rámci kontinentu.

Prinútila som sa odtrhnúť od klimatizácie, zapojila som nabíjačku a pripojila vybitý mobil. Keď som úkosom pozrela na mamu, bolo mi jasné, že sa jej to nepáči. Zastávala názor, že keď konverzujeme, mala by som sa plne sústrediť na ňu.

Ako dobre, že nás skôr prichytia kradnúť lacnú bižutériu, než sa budeme starať o to, čo chcú Boschertovci. Zdvihla svoje dokonale vytvarované obočie a spýtavo sa na mňa pozrela. Splnila som jej očakávania a prikývla.

Vtom mi v mysli skrsla myšlienka. „Ak chceš, aby sme mali viac zákaziek v Európe, možno by dávalo zmysel vytvoriť si tam kontakty. Možno keby som niekde začala chodiť do školy? Nebolo by to skvelé krytie? Príležitosť?“

Zatajil sa mi dych. Určite existovali elegantnejšie spôsoby, ako opäť nastoliť tému mojej túžby po odchode. Nikdy v živote som nikde nebola bez mamy alebo tety, a to som navštívila už naozaj veľa miest. Keď som pred pár mesiacmi oslávila sedemnásť narodeniny, iné decká na Bahamách práve končili strednú školu a ja som si myslela, že mama začne byť akási menej... veď chápete, čo myslím.

„Hm. A možno aj nie.“ Mama sa zadívala na prázdnu cestu pred nami a trávy savany, ktoré ju lemovali. Čakala som, že to nejako rozvinie. Udá dôvody. No namiesto toho len povedala: „Keď prídeme naspäť, budeme celý týždeň oddychovať a pozerať dáke nízkorozpočtové filmy, dobre, zlatko?“

Prinútila som sa usmiať sa. „To znie super.“

Spokojne vybrala playlist na telefóne a pridala hlasitosť. Obrazovka mobilu sa rozsvietila. Mejl. Z jedného z letných programov.

Natočila som telefón tak, aby mama na obrazovku nevidela a otvorila ho.

Drahá Rosalyn,

vdaka, že si sa prihlásila na náš letný tábor gymnastiky pre pokročilých. Radi by sme ťa pozvali na náš druhý turnus

(1. júl – 28. júl). Ak už nie je príliš neskoro, máme ešte stále jedno voľné miesto aj v prvom turnuse (2. jún – 29. jún). Je nám cťou skonštatovať, že každý rok pritiahneme pozornosť mladých športovcov, ktorí sa túžia zoznať s rovesníkmi z rovnakej disciplíny. Náš letný tábor je celonárodne rešpektovaným podujatím, preto dúfame, že sa rozhodneš k nám pridať a využiť túto jedinečnú príležitosť.

Nasledovali informácie o ubytovaní, poplatkoch a kontaktných údajoch. Čím ďalej som čítala, tým bolo ťažšie udržať si na tvári neutrálny výraz. Takže všetky moje vymyslené vysvedčenia a sfaľované výsledky zo súťaží zafungovali! Už o týždeň by som mohla byť tam! Dnes bolo 26. mája.

Nala mala utekať, keď sa jej naskytla príležitosť, pretože tam teraz ostala trčať. Nemala som v úmysle jej chybu zopakovať.

Veľmi rada sa zúčastním, odpísala som.

Mama si pospevovala do hudby vrieskajúcej z reproduktorov. Štuchla ma laktom do rebier, aby som sa k nej pridala. Tak ako vždy, zatvárala som sa najprv nedostupne. Keď sa ozval v piesni verš o ľade, otrčila mi svoje zápästie, aby predviedla svoje nové diamanty, a to ma rozosmialo.

Navonok bolo všetko rovnaké. To isté nadšenie z dobre vykonanej práce. Tá istá mama a tá istá ja. Ale takto to nemohlo byť navždy. Zdalo sa mi, že práve teraz som vyklonila trajektóriu svojho života z predošlej osi. Rovno tu, priamo pod jej nosom, a ona si vôbec nič nevšimla.

Prebehla som ďalšie nové správy. Kam sa podela správa, ktorú som dostala tesne predtým, ako mi písala mama? Čudné. Jedine, že by mi neprišla do mojej osobnej schránky...

Čierna mejlová schránka. Presne tam sme dostávali jednotlivé zákazky. Dalo sa do nej dostať iba na neviditeľnom webe. Účet bol na sto percent chránený pred hackermi a nevystopovateľný. Aspoň tak mi to raz mama, vtedy osemročnej, vysvetlila.

Už len na to, aby ste na danú adresu odoslali mejl, ste potrebovali zadať kód. Nikdy predtým mi odtiaľ neprišli žiadne upozornenia. Nikdy!

Naťukala som päť za sebou idúcich hesiel, aby som sa do čiernej schránky dostala.

Správa tam stále bola. Takže mama si ju zrejme ešte nestihla prečítať.

Srdce sa mi rozbúchalo až kdesi v hrdle. Ktosi mi píše? Len a len mne a priamo do čiernej schránky?

**Zdravíme, Rosalyn Questová,
gratulujeme! Získala si si našu pozornosť. A preto ťa pozývame zúčastniť sa tohtoročného Gambitu zlodejov.**

Súťaž začína o týždeň. Predpokladáme, že bude trvať dva týždne. Prosím, ozvi sa nám, aby sme mohli vybaviť všetko potrebné.

Organizátori

TRETIA KAPITOLA

GAMBIT. Súťaž! O niekoľko dní, doma na Bahamách, práve vo chvíli, keď som mala byť pohltená plánmi na môj veľkolepý útek na letný tábor, mi v hlave trieskali slová pozvánky ako kocky v pohári pri hre Yahtzee.

Teda aspoň predpokladám, že to tak je. Yahtzee som nikdy nehrala. Rodinné hry pre mňa stratili všetko čaro vtedy, keď mama tvrdošijne odmietala prestať podvádzať.

Myšlienka na súťaž práve úspešne odvádzala moju pozornosť od tréningu. V telocvični som trčala už asi hodinu, čo mi však aspoň čiastočne pomáhalo potlačiť stres. Aktuálne som skúšala vybrúsiť do dokonalosti skok z jednej krabice s plochou jedného metra štvorcového na druhú, pričom vzdialenosť medzi nimi bola dva metre desať. Minulý mesiac sa mi podaril osobný rekord, keď som preskočila na vzdialenosť dvoch metrov. Lenže potom mama vyhlásila, že v mojom veku dokázala preskočiť dva metre tridsať.

Nabrala som rovnováhu, pokrčila kolená a skúsila to znova. V momente, keď som sa od krabice odrazila, mi bolo jasné, že som to pokašľala. Odraz nebol dostatočne razantný. Bruškom

chodidla som zakopla o okraj a gravitačná sila ma dostihla prv, než som to stihla skorigovať. Zvalila som sa na podložku.

Frustrované som skríkla a odhrnula si jeden z vrkočov z tváre. Vtom sa mi nad hlavou zjavil tieň. Teta Jaya sa na mňa uprene dívala, s rukami založenými na veľkorysých bokoch. Hoci mala o sedem rokov menej, na mamu sa neskutočne podobala. Ak by som prižmúrila oči, prisahala by som, že na mňa práve zazerá mama aj s jej pevne zovretými perami v grimase charakteristickej pre všetkých Questovcov.

„Čo sa s tebou deje?“ Neponúkla mi ruku, aby mi pomohla vstať. To sa skrátka v rodine Questovcov nenosilo. „To tie bláznivé topánky. Preto si sa potkla.“

Pozrela som sa na svoju dnešnú obuv: ručne vyšívané biele tenisky Converse s maličkými zlatými lístkami, ktoré musel niekto pracne poprišívvať na plátenné topánky, namaľovať pozdĺž švov a vyrezať do podrážok. Lístky dopĺňali žiarivozlaté šnúry. Stručne povedané – boli prenádherné. Teta trpela selektívnym nevкусom.

„Beriem to osobne, drahá teta. A ešte viac skutočnosť, že si myslíš, že by som si obula dačo, v čom nedokážem stáť na nohách.“ Veď to neboli žiadne topánky na vysokom podpätku alebo platforme! Moje dizajnové Conversy boli na tréning vlastne ako stvorené.

„O čo tu potom ide? No tak, povedz svojej tetuške, čo ti behá hlavou?“ Znelo to, akoby ju obťažovalo musieť sa vôbec pýtať, no tváriť sa, že je príliš kúlová na akúkoľvek konverzáciu, bol jej modulus operandi. Vždy tu pre mňa bola a rozumela mi dostatočne dobre na to, aby vedela, že odkaz **Čo sa to s tebou deje** naozaj znamená, že je potrebné si pohovoriť. A na tomto ostrove, ktorý bol natoľko vidiecky, že ste aj večierku našli prakticky v niečej

obývačke, a kde ste mohli presedieť celý deň pri najbližšej štrkovej ceste a vidieť viac diviakov než áut, nebolo príliš veľa iných ľudí, s ktorými sa dalo pokecať a ktorí neboli moja mama.

Keď sme sa naším súkromným lietadlom dopravili domov, teta tu už bola.

„Počula si niekedy o čomsi, čo sa volá Gambit zlodejov?“ Pravdupovediac som tie slová po prvý raz vyslovila nahlas. A zneli rovnako bizarne ako v mojej hlave. *Zlodejov?* Množné číslo? Veď to bol oxymoron! Zlodeji sa predsa nezvykli schádzať, a to pri žiadnej príležitosti.

Teta evidentne stuhla, akoby ju ktosi udrel do žalúdka.

Takže o tom už musela počuť.

Posadila som sa a oprela dozadu o dlane.

„Organizácia ti poslala pozvánku?“

„Pred týždňom. Nevrela som o žiadnej organizácii! Ty vieš, o koho ide?“

„A ako si zareagovala? Odpísala si im?“ Neuniklo mi, že moju otázku úplne odignorovala.

Skrčila som nos. „Ale no tak. Myslíš, že automaticky odpisujem na podivné správy, ktoré sa objavajú v čiernej schránke? V momente, ako som si ten mejl prečítala, som ho vymazala.“

Očividne sa uvoľnila. „Výborne.“

„A teraz ja. Čo je to, dopekla, za organizáciu a ako je možné, že ty o nich vieš a ja nie?“

Vyskočila som na nohy. Keďže sme boli všetky tri skoro rovnako vysoké, hľadela som jej priamo do očí. Ak som bola predtým len trochu zvedavá, teraz som to už musela vedieť. V rodine sme predsa medzi sebou nemali mať tajnosti!

Teta sa veľavýznamne nadýchla, akoby chcela oddialiť odpoveď.

„Podľa toho, čo viem ja, organizuje Gambit raz za pár rokov banda zazobaných blbcov, čo si niečo potrebujú dokazovať. Aspoň toľko o tom viem ja.“

Toľko, čo vie ona. Malo to azda znamenať, že vie mama viac?

Podľa toho, ako sa snažila vyhnúť očnému kontaktu, som usúdila, že nebola náhoda, že som o Gambite zlodejov až doposiaľ nikdy nepočula. Bolo zrejmé, že nebude jednoduché čokoľvek zistiť. A tak som pozmenila taktiku.

„A čo presne Gambit je?“

Na sekundu sa zdalo, že mi neodpovie.

„Je to súťaž. Konkrétne súťaž medzi zlodejmi. Ide takpovediac o súkromnú... a nezákonnú hru.“ Jeden z vrkočov si prehodila cez plece, vykročila preč smerom k skrinke s cvičnými zámkami a vybrala z nej putá. „Pokiaľ viem, vždy tam príde k nejakým zraneniam. Aj fatálnym.“ Keď putá otvorila, kývla mi, aby som jej podala ruky. Bezmyšlienkovito som obe nastavila a nechala ju, nech mi jedno z pút zacvakne okolo zápästia.

„Prečo by do toho potom niekto išiel? Asi ide o veľké prachy, nie?“ Zlodeji nikdy nerobievajú nič zadarmo.

„Skôr ide o veľkú odmenu.“ Teta ma pootočila a zacvakla aj druhé puto: odrazu som tu stála s rukami spútanými za chrbtom. Inštinktívne som švihla rukami a z vrkočov vylovila sponu. Mala som ich tam poschovávaných dostatok na to, aby som dokázala postaviť maličký kovový hrad.

„Povráva sa, že víťaz si môže čosi priať,“ dodala teta.

Spýtavo som na ňu pozrela. „Priať si niečo? Akože v štýle: aha, padá hviezda, tak si niečo zaželaj?“

„Padajúca hviezda ti žiadne želanie nesplní. Ale peniaze môžu.“ Luskla mi prstami priamo pred tvárou. „Nenechaj sa rozhodieť.“

V poriadku. Takže putá. Bleskovo som spustila jeden z koncov spony dovnútra a točila, kým som nenarazila na uzamykací mechanizmus.

Teta sa zamračila. „Možno by ti to šlo lepšie s...“

„Nechcem si dolámať palec, drahá teta.“ Vtom sa ozvalo kliknutie a prvé z pút sa uvoľnilo. Naozaj nebolo potrebné nič lámať, hoci teta ma na tréning nahadzovania vyskočených kĺbov presviedčala už roky. Skrátka som si stanovila hranice, ktoré som neplánovala prekračovať.

„Ale veď to bolí iba prvých pár ráz,“ trvala teta na svojom. Odomkla som aj druhý zámok a hodila putá na stôl. „Mame si tú pozvánku zrejme nespomenula, však?“ Zadívala sa na mňa skúmavo.

Bolo mi jasné, že sa za jej slovami skrýva nevyslovená otázka: *Prečo?* Rozhodla som sa ju ignorovať a podišla ku krabiciam, aby som ich opäť správne rozmiestnila.

„Má toho veľa,“ odvetila som. „Plánuje ďalšiu akciu. Veď ju poznáš.“

Okrem toho, ja odtiaľto o pár dní padám, nedodala som. Tajomná zlodejská hra mi prirodzene prišla zaujímavá, no nemohla som sa nechať rozptýliť ani ňou, ani čímkoľvek iným, do čoho by ma teraz chcela mama zatiahnuť. Ilegálna súťaž nie je to pravé miesto na budovanie priateľstiev, predovšetkým ak sa na nej zúčastňujete s bandou skúsených kriminálnikov.

„Uhm,“ skonštatovala teta, a hoci ma dobre poznala, občas zabúdala, že aj ja v nej čítam ako v otvorenej knihe. Preklad: *Dobrý pokus*.

Vzdychla som si, no namiesto toho, aby som pokračovala v tréningu, sadla som si. Miestnosť okolo mňa bola prepchatá rôznorodými pomôckami: od sejfov cez cvičné terče na šípky

či figuríny pre nácvič chmatov až po krabice so zauzlenými lanami, ktoré bolo potrebné rozmotať. A nielen táto miestnosť naznačovala, v akom biznise sa moja rodina pohybuje. Po celom dome boli vystavené rôzne trofeje, ktoré pripomínali naše úspechy na rôznych kontinentoch a v rôznych obdobiach. Keď som mala päť, vedela som všetky tie historky naspamäť. Starý otec potiahol tamtú knihu z Kongresovej knižnice. A to zátišie? Kým sa k nemu dostala prateta Sara, spokojne odpočívalo v archíve pod Louvrom. Mince v miske s kľúčmi? Moja drahá teta ich potiahla priamo z vrečka šéfa kancelárie ugandského prezidenta. Inými slovami, celý dom bol plný spomienok ešte z čias, keď tu žila celá rodina. Kým sa medzi nimi neudial ten neslávny konflikt, ktorý sa mi nikto neobťažoval vysvetľovať, no ktorý bol dosť závažný na to, aby s mamou nechceli mať nič spoločné ani jej vlastní rodičia. Teda okrem toho, aby sa uistili, že sa ich obchodné záujmy nepretínajú. Dalo by sa povedať, že sú to trofeje vystavené všetkým na očiach, keby sem nejaké oči niekedy zavítali.

Celý tento prekliaty dom vyzeral ako zlodejský raj. Ani na sekundu mi nedovoľoval zabudnúť na život, do akého som sa narodila. Naša profesia a naša rodina. To jediné, prečo kedy budem žiť.

Ale nešlo len o spomienky a trofeje.

Na chladničke a kuchynských skrinkách sa objavovali stále nové a nové zámky. Kľúče od áut bežne mizli, takže ak ste sa potrebovali niekam dostať, museli ste si príslušný stroj vedieť naštartovať cez káble. Nehovoriac o tom, koľkokrát mi mama predstavila heslá na všetkých mojich účtoch a jediným spôsobom, ako sa k tým novým dalo dostať, bolo okradnúť ju. Žiť na ostrove bez vlastného telefónu či laptopu by bolo čisté peklo. Mama vravievala, že takýto spôsob života je veľmi oslobo-

dzujúci. Neobmedzený. Zábavný. Iste. Niektoré zákazky také boli. No zvyšný čas... Nedokázala som si predstaviť, že by som v tejto izolácii strávila ďalší rok. Rozhodne nebolo možnosťou obrátiť sa na niekoho iného z fachu, kto by však nebol z rodiny. Existovali len dve možnosti: ostať tu zavretá, alebo to tu všetko zanechať a začať niekde inde. Bolo mi jasné, že mi táto alternatíva príde lákavejšia než akékoľvek vzrušenie, čo práca objektívne prinášala.

No tetina otázka ešte stále visela vo vzduchu. *Prečo si o tom nepovedala mame?*

Pokrčila som plecami a chvíľu sa pohrávala s jedným z vrkočov.

„Čo keby som si chcela dať na chvíľu pauzu od celého zlo-dejského biznisu?“ ozvala som sa, nenútene pokrčila plecami a nevedomky sa opäť začala hrať s vlasmi.

„Možno už máš aj konkrétny plán?“ navrhla láskavo. Ako-by verila, že keď ma osloví s vhodnou dávkou empatie a správnym tónom v hlase, dostane zo mňa pravdu.

V obrannom geste som si prekrížila ruky cez hrud'. Či jej išlo o taktiku, alebo nie, zafungovalo to. Na tete bolo čosi iné: možno to bolo tým, že bola od mamy nielen mladšia, ale pôsobila akosi menej hrozivo. Možno by som jej dokonca mohla prezradiť môj plán úteku. A možno by som mohla predstierať, že sa na škole potrebujem dozvedieť niečo, čo pomôže rodine. Skrátka bolo potrebné nájsť spôsob, aby to nevyzeralo, že nevďačne odhadzujem všetko, čo mi táto skvelá a dynamická rodinka ponúka. Že si nevážim, že som práve jej súčasťou. A možno by mi teta mohla pomôcť načať túto citlivú tému aj pred mamou!

Sled mojich myšlienok prerušilo klopkanie sandálov v hale. Opäť som si pripomenula, že mama vždy všetko počuje. Teda

minimálne, keď sa nachádzame v tom istom dome. Automaticky zo mňa vypadla tá najlepšia odpoveď, čo mi v tej chvíli preblesla hlavou. „Nič okrem svojej rodiny nepotrebujem. Čo by som vôbec bez nás bola?“

„Nudná? Chudobná? Nežila v tropickom raji na jednom z najkrajších ostrovov na svete?“ Mama napochodovala do miestnosti. V džínsoch s vysokým pásom a žiarivom červenom tope, ktorý odhaľoval jedno plece, dokonale spĺňala definíciu karibského šik štýlu. Dotukala čosi do mobilu a potom nás poctila svojou plnou pozornosťou. „O čom sa tu moji drobčekovia rozprávajú? Nočné mory?“

Zatajil sa mi dych, no našťastie sa nezdalo, že by jej teta plánovala prezradiť čokoľvek o pozvánke na Gambit. Takisto mi neuniklo, ako zovrela päst na boku a pozrela na mamu s prižmúrenými očami. Kdeže. Tej po mysli teraz behá iné, než na mňa donášať. „Mohla by si ma láskavo prestať volať tvoj drobček? Máš len jednu dcéru a tou rozhodne nie som ja.“

„Ajajaj,“ zahrkútala mama. „Moja bábika sa tuším rozčuľuje.“ Štipla tetu do líca, no tá jej v momente odrazila ruku preč od tváre. Keď boli malé deti, mama tetu očividne považovala za svoju živú bábiku. Dokonca keď mala teta päť a mama dvadsať rokov, na celý jeden mesiac sa jej podarilo presvedčiť ju, že nie je skutočné dievča, len bábika. Aj teraz, o dvadsaťsedem rokov neskôr, si mama neodpustila na túto tému žartovať.

Teta krčovitou zovrela čeľusť a nahnevane vypochoďovala z miestnosti.

„Nemala by si ju takto provokovať,“ poznamenala som. „Veď vidíš, ako ju to trápí. Myslím to vážne.“

No mama si len odfrkla a rýchlym pohybom si vyškrabala akúsi špinku spod nechtu. „Ty nemáš sestru. Nerozumieš tomu.“

To zabolelo. Žiadni kamoši, žiaden otec *ani* žiadni súrodenci. Veď minimálne dve z tých vecí sú jej chýba!

Pri tej myšlienke som sa však odrazu cítila previnilo. Nebolo predsa fér vyčítať mame celú tú vec okolo absencie otca. Mama nebola typ na vzťahy, teda aspoň takto vecne mi svoj pohľad na osobný život sama odprezentovala. A tak si vybrala umelé oplodnenie zo spermií darcu. Zo všetkých možných adeptov si prirodzene musela vybrať práve toho, kto zomrel len pár týždňov po tom, čo odovzdal svoju prvú... no... vzorku. Takže to bol niekto, koho nebudem môcť nikdy vyhľadať; niekto, kto sa nikdy nebude zaujímať, či z jeho darcovstva vznikol nejaký potomok. Mama prisahala, že zistila, že zomrel až v treťom trimestri, a ja som vedela, že by mi o niečom takom neklamala. Napriek tomu sa to vždy kdesi hlboko vo mne objavilo práve vtedy, keď som si potrebovala nájsť dôvod, aby som sa na ňu hnevala.

Pohľadom prebehla krabice za mnou. „Dva metre desať?“

Nervózne som sa zavrtila. „Takmer.“

Prikývla a postavila sa priamo pred mňa. Hoci sme už mali takmer rovnakú výšku, vždy som sa pri nej cítila akási menšia. Akoby ma mama ešte stále dokázala zdvihnúť zo zeme a roztočiť sa so mnou v objatí, ako to robievala, keď som bola mladšia. Do nosa mi udrhel závan kokosového telového mlieka a mňa premkol pocit, že som opäť malé dieťa. Zrejme šlo o istý typ Pavlovovho reflexu, no keď som zacítila jej vôňu a nechala ju zastrčiť mi jeden z vrkočov za ucho, pocítila som pokoj. Dôveru. Veď je to moja mama. Ak od nej niečo chcem, malo by predsa stačiť spýtať sa. Či?

Vychlo mi v ústach, no aj tak som sa prinútila rozprávať. „Vieš, že Louisianská štátna univerzita má jeden z najlepších gymnastických programov v Spojených štátoch? Stavím sa, že tam vedia decká naučiť skákať dva metre desať ako nič.“

Mama v momente stuhla a pomaly sa odo mňa odtiahla.

Milujúci pohľad v jej očiach bol okamžite preč.

Mala som byť radšej ticho.

„Ale no tak. Rossie!“ zastonala a zdalo sa, že je skôr otrávená než nahnevaná.

„Nechápem, o čo ti stále ide,“ nedala som sa. „Mám sedemnášť. Všetky sedemnástročné decká na ostrove čoskoro odchádzajú na výšku.“

„A to vieš ako?“

„No jasné. Ako len môžem, keď nikoho aj tak nepoznám!“ Celé roky mi totiž vtĺkala do hlavy to isté. *Nie, k susedom ísť nemôžeš. Nie, nemôžeš ísť na strednú v Central Andros. Iným rodičom sa nedá veriť.*

Jasné, dokázala som to pochopiť. Rozhodne by nepomohlo, ak by som odhalila zlodejskú tradíciu našej rodiny alebo sa skamarátila s ľuďmi na ostrove. Takisto som sa už dávno naučila, že nemám za žiadnych okolností veriť nikomu inému z fachu. No ak by som bola mimo, ak by som sa snažila zapadnúť medzi iných ľudí, v cudzej krajine; ak by som si dávala pozor, naozaj by bolo také nebezpečné skrátka len stretnúť iných ľudí?

„Veď poznáš kopec ľudí,“ trvala na svojom mama. „Mňa aj Jayu a starí rodičia sú vždy na telefóne, ak ich potrebuješ. A ešte moja teta Sara.“

Naozaj jej nedochádzalo, ako je to v skutočnosti málo? Nehovoriac o tom, že som bola v tejto skupine jediná osoba pod tridsať. Dôležito som preložila ruky cez hrud'. „To sa neráta. Všetko je to rodina. To predsa nie je dosť...“

Snažila som sa včas zastaviť, no aj tak mi to vyklázlo. Pozrela som na mamu a podľa jej poklesnutých kútikov úst mi bolo jasné, že význam zachytila. *Nie ste pre mňa dosť.*

„Nemyslela som to tak.“

Priložila si prst na pery, aby mi naznačila, že mám zmĺknuť. „Rosalyn,“ začala. „Rodina ťa nikdy neopustí. Neklam ti. Rodine môžeš veriť. Pozri, čím sa živíme. Každý niečo chce a občas to niečo patrí iným ľuďom. Ľudia sa s tebou budú zahrávať akýmkoľvek spôsobom, len aby získali, čo chcú. Aj ľudia, o ktorých si možno budeš myslieť, že sú tvoji priatelia. Ľudia, o ktorých si budeš myslieť, že im môžeš veriť. Zlomia ti srdce na dve polovice a nechajú vykrváčať. Na to si predsa príliš bystrá, dievčatko moje. A ak náhodou ešte nie, potom tú voľbu musím za teba spraviť ja. Pretože ťa ľúbim. Takže nie, nikam nejdeš. Nie bezo mňa. Konečné rozhodnutie.“

Naozaj. Akoby to vytesala do kameňa. Vyhlásila verdikt. Žiadna protiargumentácia či svedectvo z mojej strany. Zaškrípala som zubami a cítila, ako vo mne narastá hnev. Nevedela som, čo si s tým počať, no bolo mi jasné, že tu teraz nezačnem rozhadzovať veci.

A navyše, ak mám uskutočniť plán B, potom kašľať na to, čo chce ona. *Spravím to po svojom!* A v takom prípade musím ostať navonok pokojná. Nevzbudiť podozrenie.

Mama sa na mňa stále uprene dívala, čakajúc na odpoveď. Keď som sa prinútila prikývnuť, celá sa rozžiarila, tleskla dlaniami pod bradou a usmiala sa, akoby dokopy o nič nešlo.

„No vidíš! Teraz mi povedz, kde je ten pekný čierny ruksak so zlatými zipsami, čo som ti kúpila?“

V momente som stuhla, pretože práve do tohto pekného čierneho ruksaku som si postupne začala baliť veci na letný tábor. Že by ma už stihla odhaliť?

„Čo ja viem. Niekde bude. Prečo?“

Najprv zaváhala. „Prosím, nehnevaj sa, ale mala by si sa čo najskôr pobaliť. Potrebujem ťa na jednu práčičku. Viem, je to na poslednú chvíľu. Ale večer odchádzame.“

„Dnes večer? Veď sme len prišli!“ Bolo síce super, že môj kontraband na útek neodhalila, no toto bolo samo osebe zlé. Ďalšia práca rozhodne nezapadala do mojich plánov na útek.

„Upokoj sa, zlatko. Nechcem ťa odlifrovať na iný kontinent. Je to na Paradise Island. Deň, maximálne dva. Informácie ti nechám cez AirDrop, okej?“ Vykročila preč, akoby som jej na to už kývla.

„Ale,“ začala som váhavo a mama na mňa rýchlo pozrela. „Čo ak už niečo mám?“

Jej výraz výstražne potemnel. „Niečo dôležitejšie, než je tvoja rodina, Ross?“

Nové zážitky?

Priateľstvo?

Šanca zistiť, či *náhodou* niečo dôležitejšie existuje?

Nič z toho, prirodzene, nebola správna odpoveď. Tú mi už predsa povedala veľakrát. Moja rodina, moja mama, iba na nich som sa mohla spoliehať. Iba na nich záležalo.

Vlastne som dobre rozumela, prečo tata tak neznáša, keď ju mama nazýva svojou malou bábikou. Niekedy sa totiž zdalo, že mama vôbec nežartuje. Vždy s nami zaobchádzala ako so svojimi hračkami. Hrala sa s nami, lebo jej vopred bolo jasné, že vyhrá.

Ak chcem naozaj odísť, možno bol čas použiť proti nej jej vlastnú taktiku. V hlave sa mi začal rodiť plán. Ak sa už mám na tejto akcii zúčastniť, čo ak sa niekde uprostred nej jednoducho stratím. Nebolo by to niečo, čo by očakávala?

Usmiala som sa. Celkom úprimne a žiarivo. Potom som mamu objala okolo pása.

„Nič nie je dôležitejšie než my,“ stisla som ju.

Chvíľu na mňa skúmavo hľadela, no potom sa ku mne pritúlila. „Dobré dievčatko.“ Stisla ma o čosi pevnejšie. „Pamätaj si, tam vonku neexistuje nič iné. Nik iný. Nikto, komu by sa dalo veriť.“

ŠTVRTÁ KAPITOLA

„ZMAPOVANÉ a pripravené,“ iPad som natočila k mame, ktorá sedela na opačnej strane stola a prezerala si svoju čerstvú manikúru. Spa v rezorte ju ponúkalo v rámci pobytového balíčka.

Boli sme na Paradise Island, presne na tom ostrove, na ktorý väčšina ľudí pomyslí, keď si predstaví Bahamy. Vysoké koralové veže, pláže s bielym pieskom obsypané chatrčami, v ktorých predávali vyprážené mušle. Malé prístavy, v ktorých kotvia nablýskané a elegantné jachty, ktoré stoja viac, než by väčšina turistov, ktorí sa na ostrove ukážu, zarobila za dvanásť životov. V podpalubí jednej z týchto luxusných jacht ležal náš cieľ a z našej izby na desiatom poschodí hotela sme naň mali dokonalý výhľad.

Mama ma poverila vypracovať stratégiu vstupu a úniku. Niežeby to nevedela spraviť sama, no odkedy som mala štrnásť, často túto úlohu zverovala mne. Testovanie natrénovaných zručností pod stresom a podobne. Rada som si myslela, že verí, že som v tom skrátka lepšia. Ak existuje osoba, ktorá vie, ako sa vykrútiť z akéhokoľvek nemožného miesta, je to Ross Questová, dievča, ktoré rado objíma svoju mamu.

Presne tú, ktorá aktuálne vôbec netušila, že náš plán má aj druhý cieľ. Kým hľadela na cestu, ktorou sa dostane na jachtu a preč z nej, nevnímala tú druhú, ktorou sa ja dostanem z pobrežia na medzinárodné letisko Nassau a z neho ma jednosmerná letenka dopraví za niečím novým.

Mala som čo robiť, aby som si zachovala neutrálny výraz a ubránila sa samolúbemu úškľabku. Mama ma sem zatiahla, aby som jej pripravila plán úteku, a presne to sa aj stalo. Akurát ho použijem pre seba. Ak raz prekoná hnev, ktorý môj odchod spôsobí, možno bude na mňa hrdá, ako rafinovane sa mi to podarilo.

„Jachta meria od kormy k prove deväťdesiatpäť metrov. Má štyri paluby a strojovňu.“

„Podľa záznamov je tam päť hostí a pätnásť členov personálu,“ prerušila ma mama. „Takže by sme mohli predpokladať, že to môže byť aj dvojnásobný počet ľudí, však, dievčatko?“

„Áno, prirodzene.“ Akoby som to už nezahrnula do svojich výpočtov. Ďalšie z questovských pravidiel: Nech čakáš, že budeš čeliť čomukoľvek, zdvojnásob to. „Vybrala som tú najvhodnejšiu trasu, ktorá sa vyhne kabínam a priestorom pre hostí. V zadnej časti lode je malé prístavné miesto pre motorové člny. Náš Zodiak by sme mohli zakotviť medzi tým a pravobokom hneď pri prove, keďže tam nie sú žiadne okienka. Potom by si mala postupovať podľa čiary na mape cez otvor s poklopom na prvú palubu cez strojovňu až do batožinového priestoru. Je to dosť efektívna trasa, takže predpokladám, že by sme mali vedieť preniesť, čo potrebujeme, naspäť do našej lode pod tridsať minút.“

Bola to vskutku dokonalá trasa. Teda takmer.

Mama pochybovačne stisla pery. „A čo záložný plán? Nemáme aj nejaké záložné trasy pre prípad núdze?“

Mala som čo robiť, aby som zakryla, ako sa mi rozbúchalo srdce. Naklonila som sa k stolu a prelistovala zopár strán ná-kresov, až som sa dostala k tým, ktoré ukazovali oveľa kompli-kovanejšiu únikovú cestu, ktorá sa hadila cez kajuty posádky a okolo provy lode. „Je tu ešte toto, ale je to zložité. Tá prvá cesta by mala byť v pohode.“

„Si si istá, že neexistuje iná možnosť?“ Mama sa zadívala do papierov, hľadajúc východ, ktorý tam nebol. Aspoň nie na nákresoch.

„Pokiaľ ide o východy, nikdy sa nemýlim.“

S tým nemohla polemizovať.

„Skvelé.“ Postavila sa a ja som mala pocit, že to spravila len preto, aby na mňa mohla hľadiť zvrchu. „Keď začne zapadať slnko, vyrazíme.“

Voda bola úplne čierna.

Keď sme sa cez ňu rútili na našom člne, bolo to, ako kĺzať sa po prízraku, priamo k hviezdami posypanej oblohe pred nami.

A presne tam aj zamierim, no najprv musím vyriešiť túto záležitosť.

Jachta pred nami, elegantné čierne plavidlo, tmavé ako jej okolie, bola prakticky neviditeľná. Kým náš Zodiak poska-koval na vlnách, v hlave som si opäť prechádzala svoj plán. Pri troche šťastia budú teraz všetci už spať. Mama vynesie vždy časť lupu v športovej taške, kým ja naložím ďalšiu tašku. Nebolo to práve sofistikované prevedenie, no bolo to na po-slednú chvíľu a ako hovorila teta, nie všetko musí byť pr-votriedne.

Toto budú ľahko zarobené prachy. Ťažšia časť príde až potom.

Z očakávania som bola natoľko vybudená, že mi brnelo v končekoch prstov. Teniskami, ktoré zdobila široká paleta od-tieňov modrej vytvárajúca abstraktné vlny s penou a s neónovo zelenými šnúrkami, som podvedome podupkávala po palube člnu. Aby som uvoľnila napätie, skúšala som striedavo zovrieť a uvoľniť päste. Mame stačil jediný letmý pohľad, aby si všimla, že nie som v svojej koži.

„Nehovor, že si nervózna, dievčatko!“ utahovala si zo mňa. Hoci mala vlasy stiahnuté do praktického copu a v temnej noci som na ňu poriadne nevidela, stále vyzerala asi tak desaťkrát oslňujúcejšie, než kedy budem ja.

Usmiala som sa. „Je to vzrušujúce.“

Nato sa uškrnula tiež a stisla mi stehno. „Vyhrávať je vzrušujúce.“

Keby len tušila!

Pár metrov od lode mama vypla motor. Zvyšnú vzdialenosť sme preveslovali až k zadnej časti, kde neboli žiadne okná, okienka ani svetlá. Väčšina lode bola ponorená do tmy. Do spánku.

Mama sa vyštverala na prvú palubu a ja som nasledovala v tesnom závese. Potom som sa ujala vedenia, riadiac sa podľa neviditeľnej trasy vytýčenej mapou. Na lodi panovalo až neprirodzené ticho, no ja som sa snažila ostať v strehu, kedykoľvek pripravená odmotáť meteorický náramok zo zápastia. Akoby sme tu boli samy, hoci som dobre vedela, že to tak nie je.

O zopár tichých zoskokov sme boli v podpalubí, priamo v úložnom priestore. Mesačné svetlo, presvitajúce z jedného z okrúhlych okienok, osvetľovalo drevené debny. Mama odhrnula jeden z uzáverov a vnútro debny odhalilo storočia staré poklady vykopané kdesi z dna oceánu. Zlaté dublóny, kusy z kormidla starodávnej lode, úlomky keramiky, strieborný servis, náramky či

zhrdzavené dýky. Inými slovami, naši dnešní nič netušiaci hostitelia operovali v jednej z podskupín nášho biznisu: boli to lovci pokladov. Presne takí, akí zvykli prečesávať vraky lodí, aby odtiaľ pobrali akékoľvek starožitné kúsky, ktoré sa im dostali pod ruky, často len zopár dní po tom, čo boli tie-ktoré vraky objavené. Čo na tom, že tieto poklady technicky patrili objaviteľom vrakov, prípadne niektorej vláde, podľa toho, kde sa našli a ako ďaleko od brehu sa nachádzali. Súdiac podľa tejto luxusnej jachty to bol zrejme výnosný biznis a rovnako ako ten, čo živí nás, nelegálny.

Nanešťastie pre túto konkrétnu partičku istú konkurenčnú skupinu vôbec nepotešilo, že ju obabrali pri jednom z posledných záťahov. A tak si najali na poslednú chvíľu nás, aby sme im pomohli ukradnúť už predtým ukradnutý poklad. Keď som si odmyslela našu odmenu a všetky potenciálne problémy pri predaji tohto tovaru, nezdalo sa mi to byť bohvieako výnosné, a tak som predpokladala, že ide skôr o vybavovanie si vzájomných účtov a naštvanie konkurenta.

Mama stisla dlane k sebe a potom kývla smerom za seba: bol to náš signál – „čas zbaliť sa a vypadnúť“. Prikývla som a začala opatrne nakladať strieborné príbory a mince do jednej z textilných športových tašiek. Spoločne sme ju naplnili a potom si mama prehodila remeň cez plece a zamierila von. Začala som s nakladaním druhej tašky. Ak budem baliť, kým ona nanosí batohy do lode, budeme preč za polovičný čas. A bude to o polovicu tichšie.

S každou ďalšou várkou tovaru mi srdce bilo o čosi rýchlejšie. Čím viac sa blížil koniec tejto úlohy, tým bližšie bol aj môj útek. Keď som si uvedomila, aké skutočné to všetko začína byť, zachvela som sa. Prsty ma svrbeli napätím, tak ako vždy, keď som sa chystala čosi ukradnúť. Tentokrát však išlo o skutočne cenný poklad: o moju vlastnú budúcnosť.

Blížili sme sa k poslednej debni.

Ešte tri tašky a je to.

Čas sa nezadržateľne krátil.

Mama sa opäť vrátila a vymenila svoju prázdnu tašku za moju naplnenú. Keď ju odo mňa brala, nedokázala som si pomôcť: hoci som sa snažila neprezradiť sa, musela som sa na ňu ešte raz a naposledy zadívať. Viem, že sa bude cítiť zradená. Či už sa vrátim o týždeň, o deň, o hodinu. Ak sa jej aj podari dotiahnuť ma naspäť, toto medzi nami ostane už navždy. Ross ušla. Ross sa vykašľala na rodinu. Ross si myslela, že pre ňu nie sme dostatočne dobrí. Práve som sa chystala rozdeliť môj život zásadným míľnikom na pred a potom.

Budem sa naň späťne pozeráť ako na dobré rozhodnutie?

Keď mi mama pohľad opätovala, rýchlo som odvrátila zrak. Všimla si to? Dokázala mi čítať myšlienky? Pokúsi sa ma zastaviť?

Nepokúsila sa. Zobrala ďalšiu tašku a odišla, rovnako ako predtým. Jej posledná šanca zastaviť ma bola preč.

Hneď ako vytiahla päty z miestnosti, dala som sa do práce. Nastavila som odoslanie vopred napísanej správy o pätnásť minút, zhruba na čas, keď sa mama vráti naspäť do miestnosti. Odkaz bol jednoduchý: **Potrebujem pauzu. O pár mesiacov som naspäť. Sľubujem.** Stručné, no nič, čo by som jej mohla povedať priamo. Potom som vykročila podľa plánov uložených v hlave cez šero batožinového priestoru až do malého výklenku, ktorý po bokoch lemovali pribité police a malé člnky. Uprostred úhľadne naskladaných záchranných viest, lekárníček a núdzových zásob, tam naozaj bol. Presne ako stálo v online konverzácii posádky jachty. Nafukovací čln pre prípad pohotovosti vybavený motorom na batérie.

Pohľad mi zabehol k vzduchotesným dvierkam. Podľa štandardov Medzinárodného výboru pre námornú bezpečnosť boli priúzke, a tým pádom nebezpečné pre prípadnú evakuáciu, a preto boli z nákresov núdzových východov odstránené. No boli tu, zavreté, s kovovým kruhovým uzáverom uprostred. Najprv som vytiahla čln a potom pokrútila uzáverom, aby sa dvere otvorili. Zavrzgali a odrazu sa necelé dva metre podo mnou otvorila temná hladina mora. Teraz mi už srdce búchalo ako šialené. Stačilo len zoskočiť! Batéria motora bola určite dostatočne nabitá na to, aby som sa bezpečne dostala na pevninu. Tieto dvere sa otvárali na opačnú stranu lode, takže ma mama nemala šancu vidieť. Keď si o desať minút uvedomí, že som preč, budem už z dohľadu. Zmiznem v tme.

Vyhodila som núdzový čln na hladinu. Teraz už bolo potrebné naozaj len skočiť.

Vtedy ticho noci prerušil výstrel a ja som zamrzla v pohybe. Na palube nado mnou sa ozval zvuk ťažkých krokov. Na vlnách sa začali odrážať svetlá: loď sa preberala k životu. Ľudia boli hore a očividne niekto strieľal.

Mama! Niekto ju objavil?

Vbehla som naspäť do hlavnej časti batožinového priestoru, priamo v ústrety krokom a nebezpečenstvu. Práve včas, aby som zazrela mamu, ako šplhá rebríkom na najspodnejšiu palubu.

Nie! Čo, dopekla, stvára? Tam dole predsa nebol žiaden únikový východ, kráčala priamo do slepej uličky. Mala prísť predsa sem.

Až na to, že to nemohla tušiť.

Povedala som jej, že na tejto úrovni žiaden ďalší východ nie je.

Otvorila som ústa, odhodlaná skríknuť na ňu, no roky tréningu ma zastavili. Prenasledovateľom by som tak okamžite prezradila našu polohu. Jej polohu. Teda v tom nepravdepodobnom prípade, že o nás ešte netušili.

V momente som vystrelila za ňou, dúfajúc, že ju dostihnem, no presne v tej istej chvíli do batožinového priestoru vpálili dvaja poriadne napálení chlapi. Vôbec sa neobťažovali s otázkami. Koniec koncov, prázdne drevené debny hovorili za všetko. Keď na mňa jeden z nich namieril pištoľ, zvrtila som sa na päte a bežala naspäť do zadnej časti. Ozval sa výstrel. Nemala som na výber. Dobešla som naspäť k zrušenému núdzovému východu a spravila jedinú možnú vec: vyskočila von.

Pohltila ma voda. Zadržala som dych a kopala nohami smerom k zadnej časti jachty. Okolo mňa sa ozvalo niekoľko tlmených výstrelov zo zbrane. Kúsok nado mnou na hladine plával záchranný čln, ešte stále nenaľúknutý. Pokúšajúc sa čo najdlhšie zadržať dych som plávala ďalej, držiac sa aspoň meter pod hladinou. Keď som konečne vyplávala na hladinu, soľ ma pálila v očiach. Sotva sa mi podarilo zamerať náš Zodiac, prevalila sa cezo mňa ďalšia vlna. Opäť som sa zhlboka nadýchla a po zopár rýchlych tempách sa mi podarilo dostať sa k boku nášho člna. Už-už som sa začala štverať hore, keď na hladinu dopadlo z bočnej strany lode svetlo baterky. Hore stáli dvaja chlapi so svetlami a zbraňami. Svetlo baterky sa postupne blížilo k člnu. A rýchlo. Ak by ma teraz pristihli v člne, asi by to pre mňa nebolo ideálne.

Nemala som čas čokoľvek vymýšľať. Inštinktívne som sa spustila naspäť do vody, odrazila sa od člna a preplávala naspäť k boku lode. Presne v tom istom momente zastavilo svetlo baterky na Zodiacu a poklade, ktorý sa v ňom ukrýval. „Vidím

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Gambit zlodejov.***

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.